

Imádkozó sáska

ez volt a házam

Egész véletlenül vettem észre a tóparti lépcső szélén kővé meredt mozdulatlanságban ücsörgő imádkozó sáskát. Pedig majdnem 5 centis volt, fűzőld.

Jaj, de megörültem neki:

- Ájtatos manó is jött a kertbe! Jaj, de jó!

2 hosszú, fogvájó lábacsáján majdnem csücsült, két első izmos lábát összezárta. A feje olyan, mint a földön kívülieké. Háromszög alakú, két kidülledt hatalmas szemmel.

Manó csak ült és nem érdekelttem, pedig felmentem a lépcsőn. Közben kicsit meg is bámultam.

- Gyerekek! Gyertek gyorsan! Itt van egy ájtatos manó!

Kirobbantak a házból, de a manó semmi érdekeset nem csinált, hát elfogyott rögvést az érdeklődés: nem tudunk mit kezdeni vele!

Inkább a halastavat bámultuk, számolgattuk a tavirózsa bimbóit. Vajon milyen lesz a színe annak a nagy kövérnek. És fel tud-e emelkedni a víz szintjéig? És mikor virágzik? És van-e illata?

Letelepedtünk a stégre és beelógattuk a lábunkat a vízbe. A halak mindig nagyon kíváncsiak, hát elkezdtek úszkálni a lábaink körül és bizony meg-megcsiklandozták a talpunkat.

Aztán egy kékes villanás, megint egy, megint egy és hirtelen, a semmiből szitakötő párocskák kezdtek el helikopterezni a víz felet.

Szitakötő mama tanítgatta a gyerekeik:

- Nádra szállok, szárnyat rázok. Fellibbenek, visszaszálllok. Ez a tavam, itt tanyázok!

A szitakötő szárnyak olyanok, mint eső után a pókháló. Átlátszó, meseszép kékes, feszülő fátyol.

Repdeső bizonytalan csapásokkal átlibegett közöttük két hatalmas, pöttyös, pávaszemes lepke. A nyári orgona virágbugáját célozta meg, mert azt hallotta, hogy abban rengeteg a nektár. És a lepkének a virágnektár az igazi Milka csoki! Hát elrepült egészen az ő lila virágcukrászdájába és nagy lelkesen dugdosta nyelvecskéjét a szirmok közepébe!

-Jaj de finom, ja de jó! Lepkenépek az való!

De a kisgyerek kis figyelme már betelt a szitakötőkkel, meg a lepkével is és nagyon gyorsan hintázhatnékja támadt, hát megtámadta a cseresznyefa vízszintes ágára fellógatott hintáját.

Ez jól van így és nem engedjük unalomba fásulni a délutánunkat.

Lassan eljött a mesélés ideje, de hiába lapozgattam a mesekönyveket, egyiket sem akarták hallani.

- Unalmas! Már ismerjük! Nincs benne gonosz! Se varázsló! Se rémes! Nincs benne semmi Herry Potteres!

Na jó. Akkor elmesélem nektek az ájtatos manó átváltozását.

Ül a manó a virág szárán mozdulatlan. Olyan zöld és olyan mozdulatlan, hogy mindenki

levélnek hiszi. Ül és vár.

Dülledt szemeiben már beindult a számítógép és halál pontosan lát mindent maga előtt, mögött és fölött. Éhes. Éhes és vadászik. Csak a manó kővé válva vadászik.

A lepke könnyebb zsákmány, mert a szitakötők gyorsak, mint a villám.

Hát háromszögű zöld feje borzasztó lassan, óvatosan a nyári orgona legsóbb virágja felé tekeredik. Ott van a fecskefarkú!

Úgy belerészegedett a nektár nyaldosásba, hogy eszébe sem jut az, hogy már kinézte magának az ájtatos manó!

Szép, nagy, kövér ebéd! Csak nyalogass, csak örvendezz!

Egy ugrás, egy lendülés és villámcsapásként belevágnak fűrész lábai a lepke testébe.

A karmok megragadják, a fűrészek kettévágják. A lepke nyelvecskéje még a virágban van, a szárnyai még csapnak egyet, de az ájtatos manó feje már rábillen a finom ebédre.

Lassan, kényelmesen felfalja a lepkét, csak a szárnyai végét köpi ki.

Ájtatos manó bátor és kegyetlen. Tele a hasa, de újra megmerevedik, fűrészlábait összekulcsolja, dülledt szemeiben újra indul a számítógép.

Mozog-e valami? Ehető-e valami körülötte? Manó ül és vár.

Szöcske pattan nagy ugrásból puha fűre. Körbebámul, újra pattan, így tornászik, el nem fárad. Szökdécsel és megpihen.

Az ájtatos manó vacsorának nézte ki magának a szöcskét és amikor az ugri-bugri a közelébe huppan le, manó begyűjtja a rakétáit és kivágódik a virágszárak közül. A szöcskét ugrás közepén kapja el a levegőben és már fűrészeli is. Nincs menekvés!

Szágó hóhért küldött a kertbe, hogy mindent pusztítson el, ami szép, aminek örülünk.

És az éjszaka kísérteties sötétjében Szágó bejárja a birodalmát.

- Megcsináltad-e manó a feladatot?
- Igenis! Teljesítettem. Nincs egyetlen lepke sem, meg szöcske sincs!
- Küldök erősítést neked! Még érzem a mozgást, még érzek életet! Végezni kell velük!

És reggel néhány ágon a levélhez simulva már sokkal több ájtatos manó ült lesben. Mindenre vadásznak, ami megmozdult.

És délután, amikor hazaértünk, a kert ugyanolyan szép volt, mint tegnap. De valami hiányzott belőle! Hiába illatoztak a virágok, egyetlen méhecske, egyetlen lepke, egyetlen bogárka sem volt rájuk kíváncsi. Semmi nem mozdult.

De a manó örök ott strázsáltak az ágakon, a leveleken és uralmuk alá hajtottak mindent.

És a szép, illatozó kertben megállt a levegő, még a szél sem lengedezett. Az ájtatos manók halált leheltek körbe-körbe. Lesben álltak, prédára vártak, mert az volt a feladatuk, hogy mindent megöljenek.

És már hiába futottak körbe-körbe a gyerekek, hiába kukucskáltak mindenfelé, élet már nem volt a kertben.

A virágok nagy bánatukban nem illatoztak, a szirmok nem tárultak szét a napsütésben.

Abban az örömhelyi kertben Szágó volt az úr. És az ájtatos manó hadserege minden élő elpusztított, hisz ez volt a feladatuk.

És akkor eljött egy kisfiú vendégségbe. Ez a kisfiú nem félt semmitől sem. És a lányok megmutatták neki a lesben álló imádkozó sáskákat.

-Jaj de aranyosak! És két ujjacskájával megfogta az egyiket. Nem is mozog!

Gyorsan hozott egy nagy-nagy befőttes üveget és belepottyantotta a sáskát.

- Jaj de jó vadászat! Még egy, itt van még egy!

És mire a nap legördült volna a Hármass Határhegy mögé, a kisfiú már összeszedegette az ájtatos manókat.

Nagyon nem érdekelte, hogy összekulcsolt lábakkal meredeztek a leveleken. Az sem érdekelte, hogy földönkívüli fejüket ide-oda billegetik.

Mind beledobta a befőttes üvegbe. És rájuk zárta a tetőt, mert nem igazából tudta, hogy mihez is kezdjen velük.

A sáskák bambán ültek, egymás hegyén hátán és tekergették a fejüket. Már nem volt mire vadászni, mert üvegfal választotta el őket a valódi világtól.

Éjszakára is az üvegben maradtak.

Az éjszaka Szágó világa, meg is érkezett.

Hívogatta a seregét, de aztán rátalált a lecsavart fedelű üvegre.

- Törjetek ki! Meneküljetek! Ez a parancsom!

De nem lehetett kitörni, mert a kisiú nagyon erősen lezárta a sáskákkal teli üveget.

És már el is felejtette, hiszen otthon volt, lefeküdt és épp mesét hallgatott.

Szágó hatalmas haragra gerjedt, mert jól tudta, hogy a házban kik élnek és ez nem történhetett volna meg!

De a kisiú nem tudott Szágóról semmit sem, ő csak lepkéket, szitakötőket szeretett volna látni. Életet, örömet és mozgást.

És üvegbe zárta a gonoszsgot és másnap az első napsugarak széttárták a virágszirmokat.

És illattal telt meg a levegő. A szomszéd kertből átlibbentek a lepkék, a méhecskék és egymásnak újságolták, hogy ismét szabad az út.

Az első szöcske is hatalmas ugrással landolt a fűben. Szellőcske nagy boldogan hallotta a természet titkosan bűgő susogását. És még aznap délutánra helyreállt az ősi rend.

Mert a gonoszsg legyőzhető, megsemmisíthető ha van hozzá merészségünk és erőnk.

És ha észrevesszük a jelenlétét.

Gerencsér Emőke